

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

ΤΜΗΜΑ Α3

Ταχ. Δ/ση : Φιλαδελφείας 8 και Σάμου

Ταχ. Κώδικας : 104 40 – Αθήνα

Τηλέφωνο : 2131312349

E-mail : ded.ath@aaade.gr

Αθήνα, 10 / 12 / 2024

Αριθμός απόφασης: 3347

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπόψη:

1. Τις διατάξεις :

- α) του άρθρου 72 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν. 5104/2024 Α' 58), εφεξής ΚΦΔ,
- β) του άρθρου 10 της Δ. ΟΡΓ. Α 1036960 ΕΞ 2017/10-03-2017 Απόφασης του Διοικητή της ΑΑΔΕ (ΦΕΚ Β' 968/22-03-2017) με θέμα «Οργανισμός της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.)», όπως αναριθμήθηκε, τροποποιήθηκε και ισχύει,
- γ) Της ΠΟΛ 1064/28.04.2017 Απόφασης του Διοικητή της Α.Α.Δ.Ε (Β' 1440),
- δ) Την με αριθμό Α.1165/22.11.2022 απόφαση του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ) με θέμα «Υποβολή ενδικοφανών προσφυγών και αιτημάτων αναστολής του άρθρου 63 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν.4987/2022), αποκλειστικά ψηφιακά μέσω διαδικτύου από το δικτυακό τόπο της Α.Α.Δ.Ε.» (ΦΕΚ Β' 6009).

2. Την ΠΟΛ. 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την υπ' αριθ. Δ.Ε.Δ.1126366ΕΞ2016/30.08.2016 (Β' 2759) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών «Παροχή εξουσιοδότησης υπογραφής».

4. Την με ημερομηνία κατάθεσης και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή της εταιρείας με την επωνυμία με έδρα κατά της με αριθ. πρωτ. έγγραφης απάντησης της Προϊσταμένης του ΚΕ.ΦΟ.Κ. Αττικής επί της με αρ. πρωτ. Αίτησης της Εταιρείας ενώπιον της ΔΟΥ ΦΑΕ Αθηνών, περί ανάκλησης της υπ' αριθ. πράξης της ΔΟΥ ΦΑΕ Αθηνών περί καταλογισμού ΕΝΦΙΑ έτους 2014 και τα προσκομιζόμενα με την προσφυγή, έγγραφα.

5. Την ως άνω προσβαλλόμενη απάντησης της Προϊσταμένης του ΚΕ.ΦΟ.Κ. Αττικής, της οποίας ζητείται η ακύρωση.

6. Τις απόψεις της Προϊσταμένης του ΚΕ.ΦΟ.Κ..

7. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α3, όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της από και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής της εταιρείας με την επωνυμία και μετά τη μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Η προσφεύγουσα κατέθεσε στη ΔΟΥ ΦΑΕ Αθηνών την με αριθ. πρωτ. αίτηση περί ανάκλησης της υπ' αριθ. πράξης της Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Αθηνών περί καταλογισμού ΕΝΦΙΑ έτους 2014 συνολικού ποσού ύψους 186.624,65 ευρώ (κύριος ΕΝΦΙΑ 6.386,54 ευρώ και συμπληρωματικός ΕΝΦΙΑ 180.238,11 ευρώ) και περί επιστροφής του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ύψους 186.624,65 ευρώ και καταβολής τόκων βάσει του άρθ. 53 του ΚΦΔ υπολογιζόμενων επί του ποσού αυτού από τις 30.04.2015 έως και την οριστική εξόφληση του ποσού αυτού.

Επί της ως άνω αιτήσεως της προσφεύγουσας εταιρείας, το ΚΕ.ΦΟ.Κ. Αττικής απέστειλε στην προσφεύγουσα την με αρ. πρωτ. έγγραφη απάντηση με την οποία ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι το αίτημά της περί ανάκλησης της υπ' αριθ. πράξης της Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Αθηνών περί καταλογισμού ΕΝΦΙΑ έτους 2014 δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθεί καθώς από τα στάδια αμφισβήτησης και δικαστικής εξέλιξης της υπόθεσης που αφορά στην ανωτέρω πράξη ΕΝΦΙΑ δεν εκδόθηκε σχετική απόφαση ΔΕΔ ή απόφαση Διοικητικού Δικαστηρίου που να διατάσσει την ακύρωση ή τροποποίηση της εν λόγω πράξης.

Με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή η προσφεύγουσα ζητά την ακύρωση, άλλως μεταρρύθμιση της υπ' αριθ. πρωτ. έγγραφης απάντησης της Προϊσταμένης του ΚΕ.ΦΟ.Κ. Αττικής (την οποία αναφέρει ως «Απόφαση») επί της με αρ. πρωτ. Αίτησης της εταιρείας ενώπιον της ΔΟΥ ΦΑΕ Αθηνών περί ανάκλησης της υπ' αριθ. πράξης της ΔΟΥ ΦΑΕ Αθηνών περί καταλογισμού ΕΝΦΙΑ έτους 2014.

Στην υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή και συγκεκριμένα στο ιστορικό αυτής αναφέρεται πως η προσφεύγουσα εταιρεία προήλθε από τη διάσπαση της εταιρείας δια αποσχίσεως του κλάδου διύλισης, εφοδιασμού και πωλήσεων πετρελαιοειδών και πετροχημικών, η δε εταιρεία ήταν καθολική διάδοχος της απορροφηθείσας από αυτήν εταιρείας με την επωνυμία η οποία και είχε συνάψει την αναφερόμενη στην προσφυγή Σύμβαση με το Ελληνικό Δημόσιο. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα αναφέρει ότι εισφέρονται και μεταβιβάζονται σε αυτήν (ως επωφελούμενη εταιρεία) όλα τα περιουσιακά στοιχεία της (διασπώμενη εταιρεία), στα οποία περιλαμβάνονται και τα επίμαχα 42 ακίνητα (αγροτεμάχια) της πρώην (βλ. σελ 3 ενδικοφανούς προσφυγής).

Κατά της με αριθ. πράξης διοικητικού προσδιορισμού ΕΝΦΙΑ έτους 2014, η προσφεύγουσα άσκησε την με αριθ. πρωτ. ενδικοφανή προσφυγή σύμφωνα με το αρθ. 63 του ΚΦΔ, με την οποία ισχυρίσθηκε κατ' επίκληση της Συμβάσεως ότι τα Ακίνητα δεν υπόκεινται σε ΕΝΦΙΑ (Σχετικό 9). Η ενδικοφανής αυτή προσφυγή απερρίφθη με την με αριθ. απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών (Σχετικό 10). Κατά αυτής η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών τη με προσφυγή (Σχετικό 11), η οποία απερρίφθη με την με αριθ. απόφαση του δικαστηρίου αυτού (Σχετικό 12). Κατά της απόφασης αυτής, εν συνεχεία άσκησε τη με αριθ. από αναίρεσή της ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας (Σχετικό 13α,β,γ). Το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέδωσε τη με αριθ. απόφασή του (Σχετικό 14). Με αυτήν έκανε δεκτή την αναίρεση δεδομένου ότι η προβλεπόμενη στο α. 27 της Σύμβασης ρήτρα διαιτησίας είναι αποκλειστική και συνεπώς μόνο το Διαιτητικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να κρίνει την παραβίαση της Σύμβασης λόγω του επίμαχου καταλογισμού ΕΝΦΙΑ για το έτος 2014 για τα Ακίνητα.

Με την ως άνω απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας απερρίφθη η με αριθμ. προσφυγή ως απαράδεκτη.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η αιτία απόρριψης της προσφυγής της ανάγεται σε τυπικούς λόγους και ειδικά στο ότι κατά την κατάθεση της αίτησης αναίρεσης δεν είχε εκδοθεί η υπ' αριθμ.....Απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου με την οποία κρίθηκε ότι οι διατάξεις του ΕΝΦΙΑ δεν έχουν εφαρμογή ως προς τα ακίνητα της

Η προσφεύγουσα με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή κατά βάση προβάλλει τους εξής λόγους:

-Πλημμελής συμμόρφωση με την υπ' αριθμ.Διαιτητική Απόφαση,

-Πλημμελής εφαρμογή και ερμηνεία της Γνωμ. ΝΣΚ 364/2012, ως προς την κρινόμενη διαφορά,

-Παραβίαση του δεδικασμένου και της υποχρέωσης συμμόρφωσης με διαιτητική απόφαση δυνάμει του άρθ. 6 της ΕΣΔΑ.

Επειδή, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 44 «Απαρίθμηση εκτελεστών τίτλων» του νέου ΚΦΔ (Ν.5104/2024), ορίζονται περιοριστικά οι εκτελεστοί τίτλοι από τον νόμο για την Φορολογική Διοίκηση:

« α) στην περίπτωση άμεσου προσδιορισμού φόρου, ο προσδιορισμός του φόρου,

β) στην περίπτωση διοικητικού προσδιορισμού φόρου, η πράξη προσδιορισμού του φόρου,

γ) στην περίπτωση εκτιμώμενου προσδιορισμού φόρου, η πράξη εκτιμώμενου προσδιορισμού του φόρου,

δ) στην περίπτωση διορθωτικού προσδιορισμού φόρου, η πράξη διορθωτικού προσδιορισμού του φόρου,

ε) στην περίπτωση ενδιάμεσου προσδιορισμού φόρου, η πράξη ενδιάμεσου προσδιορισμού του φόρου,

στ) σε περίπτωση έκδοσης οριστικής δικαστικής απόφασης, η απόφαση αυτή, ζ) σε περίπτωση επιβολής προστίμων, οι αντίστοιχες πράξεις,

η) σε περίπτωση ενδικοφανούς προσφυγής, η απόφαση της διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών, θ) σε περίπτωση Διαδικασίας Αμοιβαίου Διακανονισμού, η απόφαση Αμοιβαίου Διακανονισμού,

ι) στην περίπτωση του άρθρου 74, η πράξη ακύρωσης ή τροποποίησης που εκδίδεται σύμφωνα με το άρθρο αυτό,

ια) το πρακτικό εξώδικης επίλυσης φορολογικής διαφοράς που εκδίδεται από την Επιτροπή του άρθρου 16 του ν. 4714/2020 (Α' 148).»

Επειδή περαιτέρω ως διοικητική πράξη ορίζεται η δήλωση βούλησης διοικητικού οργάνου ασκούντος δημόσια εξουσία με την οποία επέρχεται, μονομερώς, μεταβολή στο νομικό κόσμο δια της ιδρύσεως, μεταβολής ή καταργήσεως δικαιωμάτων και υποχρεώσεων. Κύρια χαρακτηριστικά της διοικητικής πράξης είναι το τεκμήριο νομιμότητας και η εκτελεστότητα. Η εκτελεστότητα δε της διοικητικής πράξης συνίσταται στο ότι η συμπεριφορά που καθορίζει (ενέργεια ή παράλειψη), και γενικότερα η ρύθμιση την οποία θεσπίζει, είναι υποχρεωτική από την έκδοσή της (ΣΤΕ 1717/1988), χωρίς άλλο, δηλαδή χωρίς να χρειάζεται άλλη διαδικασία και ειδικότερα προηγούμενη δικαστική απόφαση (Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, Σπηλιωτόπουλος, Τόμος 1, έκδοση Νοεμβρίου 2011, σελ. 116). Συνεπώς, η ενδικοφανής προσφυγή ασκείται μόνο κατά εκτελεστών πράξεων διοικητικών αρχών (ΣΤΕ 3502/2011, 835/2010, 3693/2006, 577/2004).

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 1 και 8 του άρθρου 72 του νέου ΚΦΔ, ορίζεται ότι:

«1.Ο υπόχρεος, εφόσον αμφισβητεί οποιαδήποτε πράξη που έχει εκδοθεί σε βάρος του από τη Φορολογική Διοίκηση ή σε περίπτωση σιωπηρής άρνησης, οφείλει να υποβάλει ενδικοφανή προσφυγή με αίτημα την επανεξέταση της πράξης στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας από τη Διεύθυνση Επίλυσης Διαφορών της Φορολογικής Διοίκησης. Η ενδικοφανής προσφυγή υποβάλλεται στην Υπηρεσία της Φορολογικής Διοίκησης που εξέδωσε την πράξη ή παρέλειψε την έκδοσή της και αναφέρει τους λόγους και τα έγγραφα στα οποία ο υπόχρεος βασίζει το αίτημά του. Η ενδικοφανής προσφυγή υποβάλλεται από τον υπόχρεο μέσα σε τριάντα (30)

ημέρες από την ημερομηνία κοινοποίησης της πράξης σε αυτόν ή από τη συντέλεση της παράλειψης. Η προθεσμία αυτή ορίζεται σε εξήντα (60) ημέρες για φορολογούμενους κατοίκους εξωτερικού. Οι ανωτέρω προθεσμίες αναστέλλονται κατά το χρονικό διάστημα από 1η έως 31η Αυγούστου. Η υποχρέωση άσκησης ενδικοφανούς προσφυγής δεν ισχύει στις περιπτώσεις των διαφορών που υπάγονται στην αρμοδιότητα του Προέδρου Πρωτοδικών του Διοικητικού Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την περ. δ της παρ. 2 του άρθρου 6 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97).

...
8. Κατά της απόφασης της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών ή της σιωπηρής απόρριψης της ενδικοφανούς προσφυγής λόγω παρόδου της προθεσμίας προς έκδοση της απόφασης, ο υπόχρεος δύναται να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του αρμόδιου διοικητικού δικαστηρίου, σύμφωνα με τον Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας. Για την αναστολή, λόγω άσκησης προσφυγής, ισχύει ανάλογα η παρ. 3. Προσφυγή στα διοικητικά δικαστήρια απευθείας κατά οποιασδήποτε πράξης που εξέδωσε η Φορολογική Διοίκηση είναι απαράδεκτη, εκτός αν προβλέπεται διαφορετικά σε ειδικές διατάξεις...».

Επειδή, με το άρθρο 24 του Ν.4274/14-7-2014 «Ρυθμίσεις Ποινικού και Σωφρονιστικού Δικαίου και άλλες διατάξεις» τροποποιήθηκαν οι διατάξεις του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 70 του Ν.2717/1999 (Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας) και οι διατάξεις του δευτέρου εδαφίου της παραγράφου 1 (όπως αυτή είχε αντικατασταθεί με το άρθρο 24 Ν.4274/2014, ΦΕΚ Α 147/14.7.2014) αντικαταστάθηκε με το άρθρο 25 παρ. 1 Ν.4509/2017, ΦΕΚ Α 201/22.12.2017, ως ακολούθως:

«Είναι απαράδεκτη η άσκηση δεύτερης προσφυγής από τον ίδιο προσφεύγοντα κατά της αυτής πράξης ή παράλειψης. Κατ' εξαίρεση, επιτρέπεται η άσκηση δεύτερης προσφυγής, όταν η πρώτη έχει απορριφθεί τελεσιδίκως για οποιονδήποτε τυπικό λόγο και σε κάθε περίπτωση, εκτός από αυτή της απόρριψής της ως εκπρόθεσμης, καθώς και όταν ο προσφεύγων κλήθηκε κατ' εφαρμογή των άρθρων 28 παράγραφος 3, 139Α και 277 παράγραφος 1 του παρόντος Κώδικα». Με την ως άνω διάταξη καθίσταται ως δικονομικός κανόνας η αρχή κατά την οποία, επιτρέπεται μόνο μία φορά να ζητήσει κάποιος τη δικαστική προστασία στον ίδιο βαθμό κρίσης κατά της ίδιας διοικητικής πράξης. Έτσι, αποκλείεται η άσκηση δεύτερης προσφυγής, αδιάφορα από τους προβαλλόμενους λόγους και ανεξάρτητα από την τύχη της πρώτης (πρβλ. ΟΛΣΤΕ 3840/2009, 3620/1995 ΣΤΕ 97/2011, 1306/2010 κ.ά.). Κατά την έννοια δε της διάταξης αυτής, ως πρώτη προσφυγή θεωρείται εκείνη που προηγήθηκε χρονικά, δηλαδή εκείνη για την οποία συντάχθηκε χρονικά προγενέστερη πράξη κατάθεσης (3627/2013 ΔΕΦ ΑΘ).

Επειδή, με την απόφαση που εκδίδει το δευτεροβάθμιο όργανο επί άσκησης ενδικοφανούς προσφυγής ενσωματώνεται η πράξη του πρωτοβάθμιου οργάνου που αμφισβητήθηκε με την προσφυγή, η οποία, ανεξαρτήτως της αποδοχής ή μη της ασκηθείσας ενδικοφανούς, από το σημείο αυτό χάνει την αυτοτέλεια και τον εκτελεστό χαρακτήρα της (μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της ενδικοφανούς προσφυγής). Κατά της ίδιας πράξης ή παράλειψης για την οποία προβλέπεται ειδικά η άσκηση ενδικοφανούς προσφυγής, δεν μπορεί να ασκηθεί δεύτερη ενδικοφανής προσφυγή από το ίδιο πρόσωπο. Τούτο σημαίνει ότι ισχύει ο κανόνας της εφάπαξ ασκήσεως της ενδικοφανούς προσφυγής (Η ενδικοφανής προσφυγή, Σ. Κύβελος, εκδόσεις Σάκκουλα 2013, σελ. 169 & 166).

Επειδή, εν προκειμένω και όπως αναφέρθηκε και ανωτέρω, επί της με αριθ. πρωτ.αίτησης της προσφεύγουσας που κατέθεσε στη ΔΟΥ ΦΑΕ Αθηνών, περί ανάκλησης της υπ' αριθ.πράξης της Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Αθηνών περί καταλογισμού ΕΝΦΙΑ έτους 2014 συνολικού ποσού ύψους 186.624,65 ευρώ (κύριος ΕΝΦΙΑ 6.386,54 ευρώ και συμπληρωματικός ΕΝΦΙΑ 180.238,11 ευρώ) και περί επιστροφής του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ύψους 186.624,65 ευρώ και καταβολής τόκων βάσει του άρθ. 53 του ΚΦΔ υπολογιζόμενων επί του ποσού αυτού από τις 30.04.2015 έως και την οριστική εξόφληση του ποσού αυτού, το ΚΕ.ΦΟ.Κ. Αττικής της απέστειλε το με αρ. πρωτ.έγγραφο αρνητικής

απάντησης για τους αναλυτικώς αναφερόμενους σε αυτό λόγους. Κατά της εν λόγω αρνητικής απάντησης, η εταιρεία κατέθεσε την κρινόμενη ενδικοφανή προσφυγή.

Επί της ως άνω αιτήσεως της προσφεύγουσας εταιρείας, το ΚΕ.ΦΟ.Κ. Αττικής απέστειλε την με αρ. πρωτ.έγγραφο απάντηση στην οποία αναφέρονται τα εξής:

«...Σύμφωνα με τα προσκομιζόμενα από εσάς σχετικά έγγραφα, προκύπτει ότι κατά, μεταξύ άλλων, και της εν λόγω πράξης προσφύγατε στο Διαιτητικό Δικαστήριο με την από πρόσκληση προς το Ελληνικό Δημόσιο σε Διαιτησία, και σχετικώς εξεδόθη η υπ'αρ.Διαιτητική Απόφαση που έκανε δεκτή την αίτησή σας. Στο διατακτικό της εν λόγω διαιτητικής απόφασης ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής (κατά λέξη — η υπογράμμιση δική μας): «Αναγνωρίζει Α) ότι οι διατάξεις των άρθρων 1 και επ. του ν.4223/2013, οι οποίες επιβάλλουν Ενιαίο Φόρο Ιδιοκτησίας Ακινήτων (ΕΝΦΙΑ) σε δικαιώματα επί ακινήτων που βρίσκονται στην Ελλάδα και ανήκουν σε φυσικά και νομικά πρόσωπα, δεν έχουν εφαρμογή ως προς την αιτούσα εταιρεία με την επωνυμία με βάση την κυρωθείσα με τοσύμβαση μεταξύ αυτής και του Ελληνικού Δημοσίου, Β) ότι είναι παράνομη η επιβολή σε βάρος της αιτούσης του συγκεκριμένου φόρου για τα περιγραφόμενα στην αίτηση ακίνητα, που υπήρχαν σ' αυτήν την 1. 1.2014, την 1. 1. 2015, την 1. 1.2016, την 1.1.2017, την 1.1. 2018 και την 1.1.2019, τα οποία ανήκαν στην εταιρείακαι περιήλθαν στην κυριότητα της αιτούσης, κατόπιν της συγχωνεύσεως της εν λόγω εταιρείαςδι' απορροφήσεώς της από την αιτούσα, κατά το έτος 2003. Και Γ) ότι τυγχάνουν ακυρωτές, οι υπ'αρ..... και (6) Πράξεις Διοικητικού Προσδιορισμού Ενιαίου Φόρου Ιδιοκτησίας ακινήτων (ΕΝΦΙΑ), της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας Φ.Α.Ε. Αθηνών, με τις οποίες επεβλήθη αντιστοίχως σε βάρος της αιτούσης, (Ι) για έκαστο των ετών 2014, 2015, 2016 και 2017, κύριος φόρος 6.386,54 €, συμπληρωματικός φόρος 180.238,11 € και συνολικός φόρος 186.624,65 € (2) για το έτος 2018, κύριος φόρος 6.078,04 €, συμπληρωματικός φόρος 463.726,55 € και συνολικός φόρος 469.804,59 €. Και (3) για το έτος 2019, κύριος φόρος 6.078, 04 €, συμπληρωματικός φόρος 479.161 , 31 € και συνολικός φόρος 485.239, 35 € » Από την ως άνω διατύπωση προκύπτει ευθέως ότι η ανωτέρω απόφαση που δημοσιεύτηκε στις έχει αναγνωριστικό διατακτικό και όχι καταψηφιστικό δηλαδή «αναγνωρίζει» μια νομική κατάσταση και δεν διατάσσει ευθέως τη Διοίκηση να προβεί σε συγκεκριμένη ενέργεια ή παράλειψη.

Περαιτέρω. όλα τα ένδικα βοηθήματα που ασκήσατε ενώπιον Διοικητικών αρχών και Δικαστηρίων απορρίφθηκαν.

Συγκεκριμένα :

1. Η υπ'αρ..... σχετική ενδικοφανής προσφυγή σας απορρίφθηκε με την υπ'αρ.απόφαση της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών.

2. Η μεσχετική δικαστική προσφυγή σας απορρίφθηκε με την υπ'αρ.....απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (Τμήμα 12^ο Τριμελές).

Ειδικότερα, το Διοικητικό Εφετείο αποφάνθηκε τα εξής (κατά λέξη η υπογράμμιση δική μας): «Επειδή, κατ' αρχάς δεν προσκομίζεται απόφαση διαιτητικού δικαστηρίου που να κρίνει το ζήτημα της υπαγωγής ή μη της προσφεύγουσας στον επίμαχο φόρο (ΕΝΦΙΑ) και, συνεπώς, δεν υφίσταται δεδικασμένο για την ένδικη διαφορά, οι δε επικαλούμενες από την προσφεύγουσα αποφάσεις του οριζόμενου στην από 22.07.1972 σύμβαση διαιτητικού δικαστηρίου, με τις οποίες κρίθηκε το περιεχόμενο και η έκταση της θεσπισθείσας με την σύμβαση αυτή φορολογικής απαλλαγής ως προς τις συγκεκριμένες φορολογίες δεν ασκούν εν προκειμένω επιρροή πρωτίστως διότι αφορούν διαφορετικούς φόρους, διεπόμενους από διαφορετικό νομοθετικό πλαίσιο. Περαιτέρω, ανεξαρτήτως αν η θεσπισθείσα δια της ανωτέρω από 22-7-1972 σύμβασης φορολογική απαλλαγή εξακολουθεί να ισχύει, πάντως, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, δεν καταλαμβάνει την επίμαχη απαλλαγή από τον ΕΝΦΙΑ, ενόψει της ρητής και περιοριστικής απαρίθμησης των περιπτώσεων απαλλαγής που αναφέρονται στο άρθρο 3 του ν. 4223/2013 και της σαφούς και αδιάσπικτης διατύπωσης της παρ.3 του άρθρου αυτού, σύμφωνα με την οποία για την απαλλαγή από τον ΕΝΦΙΑ απαιτείται ρητή και ειδική αναφορά στον συγκεκριμένο φόρο, ενώ κάθε άλλη διάταξη, γενική ή ειδική, που αφορά απαλλαγές από φόρους, δεν εφαρμόζεται για τον ΕΝΦΙΑ. Τούτο ενόψει μάλιστα και της πάγιας νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία διατάξεις που θεσπίζουν φορολογικές

απαλλαγές, όπως η επίμαχη διάταξη του άρθρου 3 του ν.4223/2013 είναι στενά ερμηνευτέες και δεν επιδέχονται ανάλογης ερμηνείας ή επεκτατικής εφαρμογής (ΣΤΕ Ολομ 2318/2018, ΣΤΕ 3466/2012, 2993 2001, 3989/1995 επταμ, κ.ά.). Ως εκ τούτου, δεν είναι επιτρεπτή οποιαδήποτε απαλλαγή από τον ΕΝΦΙΑ, πλην των ειδικά απαριθμωμένων στον νόμο αυτόν και, επομένως, είναι απορριπτέα ως αβάσιμα τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα. Κατόπιν αυτών και δεδομένου ότι δεν προβάλλεται άλλος λόγος, το Δικαστήριο κρίνει ότι νομίμως η φορολογική Αρχή εξέδωσε σε βάρος της προσφεύγουσας την επίδικη πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου (ν. 4223/2013), σύμφωνα με την υποβληθείσα από αυτήν δήλωση στοιχείων των ακινήτων της (Ε9), για τον λόγο δε αυτόν η κρινόμενη προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.....

3. Η με αρ. δική σας αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, έγινε δεκτή με την υπ'αρ. απόφαση του ΣΤΕ (Τμήμα Β'), πλην όμως η εν λόγω απόφαση αν και δέχθηκε την αίτηση αναίρεσης και αναίρεσε την υπ' αρ. απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, εκδίκασε την μεπροσφυγή της αιτούσας και την απέρριψε. Ωστόσο, το Συμβούλιο της Επικρατείας, με την εν λόγω απόφασή του, αποφάνθηκε στο σκεπτικό του ότι (η υπογράμμιση δική μας) :

«Εξ άλλου, η δικαιοδοσία του Διαιτητικού Δικαστηρίου, η οποία δημιουργήθηκε με τη διάταξη του άρθρου 27 της Συμβάσεως, είναι, όπως ρητώς ορίζεται σε αυτήν, αποκλειστική. Η έννοια της αποκλειστικότητας της δικαιοδοσίας αυτής είναι ότι το Διαιτητικό Δικαστήριο δεν έχει μεν την εξουσία να ακυρώνει διοικητικές πράξεις, αφού τέτοια εξουσία μόνο σε ρητή διάταξη του Συντάγματος θα μπορούσε να στηριχθεί, επιλύει όμως τα ζητήματα που γεννώνται από διαφορές που υπάγονται στη δικαιοδοσία του κατά τρόπο δεσμευτικό για τα δικαστήρια ενώπιον των οποίων ενδέχεται να ανακύψουν σε μεταγενέστερο χρόνο, μεταξύ των αυτών διαδίκων, είτε τα ίδια ζητήματα είτε άλλα εξαρτώμενα από εκείνα. Κατά συνέπεια, όταν κατά την εκδίκαση διοικητικής διαφοράς ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου προσκομίζεται απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου που προβλέπεται από τη Σύμβαση, με την οποία επιλύεται μεταξύ των αυτών διαδίκων ζήτημα που τίθεται και ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου, το δικαστήριο αυτό έχει μεν την εξουσία να ελέγξει αν το ζήτημα που επιλύθηκε υπαγόταν στη δικαιοδοσία του Διαιτητικού Δικαστηρίου, αν δηλαδή αφορούσε την ερμηνεία όρων της Συμβάσεως και την έκταση των εξ αυτής δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, άπαξ, όμως, και δεχθεί ότι η προσκομιζόμενη διαιτητική απόφαση εκδόθηκε εντός των ορίων δικαιοδοσίας του Διαιτητικού Δικαστηρίου, δεν μπορεί να ελέγξει την ορθότητα της λύσεως που δόθηκε από το Διαιτητικό Δικαστήριο αυτό ως προς την ερμηνεία της Συμβάσεως και την έκταση των εξ αυτής δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, αλλά οφείλει να ακολουθήσει την εν λόγω λύση και να στηρίξει σε αυτήν την περαιτέρω κρίση του περί των ζητημάτων που υπάγονται στη δικαιοδοσία του (ΣΤΕ 2087-89 2022, 3013- 14 2020, 2623-24 2013 7μ., 752/2008, 1199/2005, 3105-6/2000 επταμ., 889 1994). Περαιτέρω, από την προπαρατεθείσα έννοια της διατάξεως του άρθρου 27 παρ. 9 της Συμβάσεως που ορίζει περί της αποκλειστικότητας της δικαιοδοσίας του Διαιτητικού Δικαστηρίου παρέπεται ότι η προσφυγή στο δικαστήριο αυτό συνιστά, κατά τη Σύμβαση, τον μόνο τρόπο τον οποίο η Εταιρεία διαθέτει προκειμένου να αμφισβητήσει το κύρος πράξεως εις βάρος της καταλογισμού φόρου, τον οποίο καταλογισμό θεωρεί αντιβαίνοντα στις διατάξεις της Συμβάσεως που ορίζουν το ειδικό προνομιακό φορολογικό καθεστώς της Εταιρείας. Τούτο σημαίνει ότι η Εταιρεία, αν δεν έχει προσφύγει στο Διαιτητικό Δικαστήριο κατά της πράξεως του εις βάρος της καταλογισμού φόρου, δεν δύναται να προσφύγει σε διοικητικό δικαστήριο με αίτημα να κρίνει αν ο καταλογισμός του φόρου αντιβαίνει ή όχι στις διατάξεις της Συμβάσεως. Η Εταιρεία δύναται μεν να προσφύγει στο καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο προκειμένου να επιτύχει την ακύρωση της πράξεως του εις βάρος της καταλογισμού φόρου - αφού μόνο με απόφαση διοικητικού δικαστηρίου είναι δυνατόν να ακυρωθεί πράξη καταλογισμού φόρου- πλην, ενώπιον του δικαστηρίου τούτου δύναται να προβάλει μόνο λόγους που ανάγονται στη νομιμότητα της εκδόσεως της πράξεως καθ ' εαυτήν (π.χ. αρμοδιότητα του εκδόντος την πράξη διοικητικού οργάνου, τήρηση των κατά νόμον ουσιωδών τύπων της διαδικασίας καταρτίσεώς της), και όχι στη νομιμότητα του δια της πράξεως αυτής καταλογισμού του φόρου. Περαιτέρω, η αποκλειστικότητα της δικαιοδοσίας του Διαιτητικού Δικαστηρίου σημαίνει ότι διοικητικό δικαστήριο το οποίο εκδικάζει προσφυγή της

Εταιρείας κατά πράξεως καταλογιστικής φόρου στερείται δικαιοδοσίας να αποφανθεί επί λόγου της προσφυγής δια του οποίου αμφισβητείται, ως αντιβαίνων στη Σύμβαση, ο καταλογισμός του φόρου καθ' εαυτόν, υποχρεούται δε να απορρίψει τον λόγο αυτόν ως απαράδεκτως προβαλλόμενο. Αν τυχόν, κατά παράβαση της υποχρέωσης αυτής, αποφανθεί επι' του λόγου ερμηνεύοντας τη Σύμβαση, η κρίση του θα έχει εξεनेχθεί καθ' υπέρβαση δικαιοδοσίας και η απόφαση που θα εκδοθεί θα είναι, κατά τούτο, αναιρετέα». (κατά λέξη η παρ.4 του σκεπτικού της υπ' αρ. 1915/2023 απόφασης ΣΤΕ).»

Συνεπώς, από όλες τις παραπάνω παραδοχές του Συμβουλίου της Επικρατείας, προκύπτει ευθέως ότι μια διοικητική πράξη καταλογισμού φόρου είναι δυνατόν να ακυρωθεί μόνον με απόφαση διοικητικού δικαστηρίου και όχι με απόφαση διαιτητικού δικαστηρίου.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν υφίσταται απόφαση Διοικητικού Δικαστηρίου που ακυρώνει την υπ' αρ. απόφαση της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών επί της υπ' αρ. σχετικής ενδικοφανούς προσφυγής σας και, συνακόλουθα, την υπ' αρ. πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου της ΔΟΥ ΦΑΕ ΑΘΗΝΩΝ για τον καταλογισμό ΕΝ.Φ.Ι.Α. έτους 2014 και διατάσσει τη Φορολογική Διοίκηση να διαγράψει τα χρέη που προκύπτουν από τους παραπάνω εκτελεστούς τίτλους.

Σημειωτέον, ότι στο άρθρο 44 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (Ν. 5104/2024) που τιτλοφορείται «Απαρίθμηση εκτελεστών τίτλων» και ειδικότερα στην παρ. 2 αυτού, ορίζονται περιοριστικά οι εκτελεστοί τίτλοι από τον νόμο για την Φορολογική Διοίκηση και αυτοί είναι:

α) στην περίπτωση άμεσου προσδιορισμού φόρου, ο προσδιορισμός του φόρου, όπως προκύπτει ταυτόχρονα με την υποβολή της δήλωσης ή με την ενημέρωση της Φορολογικής Διοίκησης σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 36 του παρόντος, εφόσον έχει προηγηθεί η υπενθύμιση του άρθρου 63α του Εκτελεστικού Κανονισμού 282/2011 του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2011, για τη θέσπιση μέτρων εφαρμογής της Οδηγίας 2006/112 ΕΚ σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (L 77),

β) στην περίπτωση διοικητικού προσδιορισμού φόρου, η πράξη προσδιορισμού του φόρου,

γ) στην περίπτωση εκτιμώμενου προσδιορισμού φόρου, η πράξη εκτιμώμενου προσδιορισμού του φόρου,

δ) στην περίπτωση διορθωτικού προσδιορισμού φόρου, η πράξη διορθωτικού προσδιορισμού του φόρου,

ε) στην περίπτωση ενδιάμεσου προσδιορισμού φόρου, η πράξη ενδιάμεσου προσδιορισμού του φόρου, στ) σε περίπτωση έκδοσης οριστικής δικαστικής απόφασης. η απόφαση αυτή.

ζ) σε περίπτωση επιβολής προστίμων, οι αντίστοιχες πράξεις,

η) σε περίπτωση ενδικοφανούς προσφυγής, η απόφαση της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών,

θ) σε περίπτωση Διαδικασίας Αμοιβαίου Διακανονισμού, η απόφαση Αμοιβαίου Διακανονισμού,

ι) στην περίπτωση του άρθρου 74, η πράξη ακύρωσης ή τροποποίησης που εκδίδεται σύμφωνα με το άρθρο αυτό, ια) το πρακτικό εξώδικης επίλυσης φορολογικής διαφοράς που εκδίδεται από την Επιτροπή του άρθρου 16 του ν. 47/4/2020 (Α 148).».

Επομένως, σύμφωνα με την ως άνω διάταξη, η απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου δεν περιλαμβάνεται στους ως άνω εκτελεστούς τίτλους, βάσει των οποίων η Φορολογική Διοίκηση βεβαιώνει και διαγράφει χρέη προς το Ελληνικό Δημόσιο.

Όμοια ρύθμιση περιλάμβαναν επί του ως άνω θέματος και οι διατάξεις των άρθρων 45 των προΐσχυσάντων Κωδίκων Φορολογικής Διαδικασίας (Ν. 4987/2022 και Ν. 4174/2013).

Βάσει όλων των ανωτέρω, η Υπηρεσία μας δεν δύναται να διαγράψει το φόρο που προκύπτει από την υπ' αρ. πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου της ΔΟΥ ΦΑΕ ΑΘΗΝΩΝ για τον καταλογισμό ΕΝ.Φ.Ι.Α. έτους 2014.

Περαιτέρω, όσον αφορά στον ισχυρισμό σας περί υποχρέωσης της Φορολογικής Διοίκησης να ανακαλεί τις ατομικές και δυσμενείς διοικητικές πράξεις της, όταν αυτές κριθούν παράνομες με απόφαση διαιτητικού δικαστηρίου, λεκτέα τα κάτωθι:

Στο άρθρο 24 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας (Ν. 2690/1999) ορίζεται ότι «Αν από τις σγελτικές διατάξεις δεν προβλέπεται η δυνατότητα άσκησης της ειδικής διοικητικής ή ενδικοφανούς προσφυγής. ο ενδιαφερόμενος, για την αποκατάσταση υλικής ή ηθικής βλάβης των έννομων συμφερόντων του που προκαλείται από ατομική διοικητική πράξη μπορεί, για

οποιονδήποτε λόγο, με αίτησή του, να ζητήσει, είτε από τη διοικητική αρχή η οποία εξέδωσε την πράξη, την ανάκληση ή την τροποποίησή της (αίτηση θεραπείας), είτε, από την αρχή η οποία προΐσταται εκείνης που εξέδωσε την πράξη, την ακύρωσή της (ιεραρχική προσφυγή)».

Στο άρθρο 72 παρ. 1 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (Ν. 5104/2024) ορίζεται ότι «Ο υπόχρεος, εφόσον αμφισβητεί οποιαδήποτε πράξη που έχει εκδοθεί σε βάρος του από τη Φορολογική Διοίκηση ή σε περίπτωση σιωπηρής άρνησης, οφείλει να υποβάλει ενδικοφανή προσφυγή με αίτημα την επανεξέταση της πράξης στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας από τη Διεύθυνση Επίλυσης Διαφορών της Φορολογικής Διοίκησης. Η ενδικοφανής προσφυγή Ι)ποβάλλεται στην Υπηρεσία της Φορολογικής Διοίκησης που εξέδωσε την πράξη ή παρέλειψε την έκδοσή της και αναφέρει τους λόγους και τα ήγγραφα στα οποία ο υπόχρεος βασίζει το αίτημά του. Η ενδικοφανής προσφυγή υποβάλλεται από τον υπόχρεο μέσα σε τριάντα (30) ημέρες από την ημερομηνία κοινοποίησης της πράξης σε αυτόν ή από τη συντέλεση της παράλειψης. Η προθεσμία αυτή ορίζεται σε εξήντα (60) ημέρες για φορολογούμενους κατοίκους εξωτερικού. Οι ανωτέρω προθεσμίες αναστέλλονται κατά το χρονικό διάστημα από 1η έως 31η Αυγούστου. Η υποχρέωση άσκησης ενδικοφανούς προσφυγής δεν ισχύει στις περιπτώσεις των διαφορών που υπάγονται στην αρμοδιότητα του Προέδρου Πρωτοδικών του Διοικητικού Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την περ. δ' της παρ. 2 του άρθρου 6 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α ' 97). Όμοια πρόβλεψη προβλεπόταν και από τις διατάξεις των άρθρων 45 των προΐσχυσάντων Κωδίκων Φορολογικής Διαδικασίας (Ν. 4987/2022 και Ν. 4174/2013).

Σύμφωνα με το άρθρο 63 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Ν. 2717/1999) «Με την επιφύλαξη όσων ορίζονται σε ειδικές διατάξεις του Κώδικα, οι εκτελεστές ατομικές διοικητικές πράξεις ή παραλείψεις, από τις οποίες δημιουργούνται κατά νόμο διοικητικές διαφορές ουσίας, υπόκεινται σε προσφυγή», ενώ σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου «Στις περιπτώσεις που από το νόμο προβλέπεται, κατά της πράξης ή της παράλειψης, διοικητική προσφυγή, η οποία ασκείται, μέσα σε ορισμένη προθεσμία, ενώπιον του ίδιου ή ιεραρχικώς προϊσταμένου ή άλλου ειδικώς κατεστημένου, οργάνου, και συνεπάγεται τον έλεγχο της πράξης ή της παράλειψης κατά το νόμο και την ουσία (ενδικοφανής προσφυγή), το ένδικο βοήθημα της προσφυγής ασκείται παραδεκτώς μόνο κατά της πράξης που εκδίδεται για την ενδικοφανή προσφυγή.».

Από τις ανωτέρω διατάξεις και τον, κατά τις γενικές αρχές του δημοσιονομικού και του φορολογικού δικαίου κανόνα της βεβαιότητας του φόρου, που απορρέει από τη διάταξη του άρθρου 78 του Συντάγματος και πρέπει να διέπει τον προσδιορισμό από την αρμόδια αρχή του οφειλόμενου φόρου συνάγεται ότι οι εκδιδόμενες πράξεις της φορολογικής και τελωνειακής αρχής με τις οποίες προσδιορίζονται φορολογικές υποχρεώσεις και δικαιώματα των φορολογουμένων, όταν καταστούν αμετάκλητες με την τελείωση των επιβαλλόμενων για την έκδοσή τους διατυπώσεων, δεν υπόκεινται σε ανάκληση κατά τις γενικές περί ανακλήσεως των διοικητικών πράξεων αρχές, ούτε σε προληπτικό ή σε κατασταλτικό ιεραρχικό έλεγχο, με βάση τις διατάξεις του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, η εφαρμογή των οποίων υποχωρεί προ του ανωτέρω κανόνα. Ο κανόνας αυτός κάμπτεται μόνον με θέσπιση αντιθέτων ρυθμίσεων, οι οποίες εισάγονται με ειδικές διατάξεις. Εξάλλου, όπου ο φορολογικός νομοθέτης θέλησε την παροχή δυνατότητας στη φορολογική αρχή να ανακαλεί τις πράξεις της, το όρισε ειδικά και ρητά (ιδ. άρθρα 70 και 71 Ν. 2238/1994, 52 ΚωδΦΠΑ, 80 Ν. 2961/2001 για διοικητική επίλυση της φορολογικής διαφοράς, 75 Ν. 2238/1994, 56 ΚωδΦΠΑ, 99 Ν. 2961/2001 για ακύρωση ή τροποποίηση εγγραφής). Συνεπώς, οι πράξεις που εκδίδονται από φορολογική ή τελωνειακή αρχή, ως αμετάκλητες, είναι δυνατόν πλέον να ακυρωθούν ή να τροποποιηθούν μόνον από το αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο, κατόπιν ασκήσεως προσφυγής (Σχετ. Γνμδ ΝΣΚ Ολομ. 364/2012). Συνεπώς, σύμφωνα και με τα αμέσως ανωτέρω εκτιθέμενα, αιτήματα επιστροφής φόρων ως αχρεωστήτως καταβληθέντων δεν είναι βάσιμα χωρίς ακύρωση ή τροποποίηση των καταλογιστικών πράξεων με απόφαση της Δ.Ε.Δ. ή του Δικαστηρίου. Εξάλλου, η θέσπιση δικαιωμάτων, προθεσμιών και εν γένει διαδικασιών στο πλαίσιο των φορολογικών ενοχών αποβλέπει στην ταχεία εκκαθάριση των εκκρεμοτήτων σχετικά με τις τυχόν απαιτήσεις των φορολογουμένων προς επιστροφή φόρων ως αχρεωστήτως καταβληθέντων, ώστε να μην

ανατρέπονται σε βάθος χρόνου τα οικονομικά δεδομένα του Δημοσίου (Σχετ. το υπ' αρ. 2642/2017 Πρακτικό Ολομέλειας ΝΣΚ, δημοσιευμένο στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ — Βάσεις Νομικών Δεδομένων). Τέλος, επισημαίνουμε ότι η Φορολογική Διοίκηση δεν έχει παραβιάσει δεδουλευμένο σύμφωνα με όσα αναφέρονται στον δεύτερο λόγο της υπό κρίση αίτησής σας, δεδομένου ότι, όπως προαναφέρθηκε, η ανωτέρω διαιτητική απόφαση, έχει αναγνωριστικό διατακτικό και όχι καταψηφιστικό, δηλαδή δεν διατάσσει τη Διοίκηση να προβεί σε συγκεκριμένη ενέργεια. Δυνάμει όλων των ανωτέρω, η Υπηρεσία μας δεν δύναται να διαγράψει το φόρο που προκύπτει από την υπ' αρ.πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου της ΔΟΥ ΦΑΕ ΑΘΗΝΩΝ για τον καταλογισμό ΕΝ.Φ.Ι.Α. έτους 2014 και, ως εκ τούτου, η ως άνω αίτησή σας δεν μπορεί να ικανοποιηθεί».

Επειδή, η προσφεύγουσα εν προκειμένω **απαραδέκτως** υποβάλλει την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή :

Α) αφενός διότι στρέφεται **απαραδέκτως** κατά απάντησης κατ' ουσίαν πληροφοριακού χαρακτήρα της Προϊσταμένης του ΚΕ.ΦΟ.Κ. Αττικής με την οποία κατά βάση η φορολογική διοίκηση αναφέρει την δικαστική πορεία της υπόθεσης που αφορά στην υπ' αριθ.πράξη της Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Αθηνών περί καταλογισμού ΕΝΦΙΑ έτους 2014, η οποία υπόθεση, ολοκληρώθηκε με την έκδοση της με αριθμ.....απόφασης του ΣΤΕ (Τμήμα Β') χωρίς να διατάσσεται η ακύρωση της προαναφερθείσας πράξης ΕΝΦΙΑ, και εκ του λόγου αυτού η φορολογική αρχή ενημερώνει την προσφεύγουσα ότι δεν υποχρεώνεται και δεν νομιμοποιείται να προβεί σε ικανοποίηση του υποβληθέντος αιτήματός της περί ανάκλησης της ως άνω πράξης. Ήτοι η εν λόγω απάντηση της φορολογικής αρχής δεν συγκεντρώνει τα χαρακτηριστικά ατομικής διοικητικής πράξης που θεσπίζει δικαιώματα και υποχρεώσεις για τον φορολογούμενο και στερείται εκτελεστότητας.

Β) αφετέρου διότι **απαραδέκτως** με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή στρέφεται κατά της νομιμότητας της υπ' αριθ.πράξης της Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Αθηνών ΕΝΦΙΑ έτους 2014, καθώς κατά της εν λόγω πράξης έχει ήδη καταθέσει στον χρόνο που προβλέπεται την υπ' αριθ. πρωτ. ενδικοφανή προσφυγή, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ.απορριπτική απόφαση της Υπηρεσίας μας, και ως αναφέρθηκε ανωτέρω η υπόθεση ολοκληρώθηκε αμετάκλητα με την έκδοση της με αριθμ.....απόφασης του ΣΤΕ χωρίς τελικώς για την με αριθμ.πράξη ΕΝΦΙΑ 2014 να υφίσταται Απόφαση Διοικητικού Δικαστηρίου με την οποία να διατάσσεται η ακύρωση της εν λόγω πράξης. Ήτοι η υπό κρίση, ως συνυποβαλλόμενη μη επιτρεπτή δεύτερη ενδικοφανής προσφυγή, ασκείται **απαραδέκτως**. (βλ. ΝΣΚ 285/2011, με παραπομπή σε Τάχο Α., Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο, 7η έκδοση, 2003, σελ. 793, ΣτΕ 1274/1957, 1500/1980, Σολδάτο, Κώδικας Διοικητικής Διαδικασίας, έκδοση 2000, σελ. 306, και ΣτΕ 1498/1979, ΟΛΣτΕ 3498/1972).

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την **απόρριψη** ως **απαραδέκτης** της με ημερομηνία κατάθεσης και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής της εταιρείας με την επωνυμία

Η παρούσα απόφαση να κοινοποιηθεί από αρμόδιο όργανο με τη νόμιμη διαδικασία στην υπόχρεη.

Ακριβές Αντίγραφο

**Η Υπάλληλος του Τμήματος
Διοικητικής Υποστήριξης**

**Με εντολή του Προϊσταμένου
της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών
Η Προϊσταμένη της
Υποδιεύθυνσης Επανεξέτασης**

ΓΡΑΜΜΑΤΩ ΣΚΟΥΡΑ

Σ η μ ε ί ω σ η: Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της.